

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 320/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], IČO 45 741 905, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Bartoš, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 50 Ek 903/2018 a jeho uznesením z 31. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

o rozhodcovskom konaní). Z toho vyvodil, že rozhodcovské uznesenie nemá povahu a náležitosti týchto rozhodnutí, ale z jeho povahy vyplýva, že ide o uznesenie, ktoré má procesný charakter (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Poplatok vyrubený rozhodcom je účelne vynaložený náklad, a preto je možné tieto náklady označiť za trovy rozhodcovského konania povinnej. Z tohto dôvodu je potrebné na rozhodovanie o nich uplatniť § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého sa o trovách rozhodcovského konania rozhoduje rozhodcovským rozsudkom.

4. Proti uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2018 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola okrem iného zamietnutá napadnutým uznesením okresného súdu vydaným zákonným sudcom okresného súdu. Zákonný sudca okresného súdu sa stotožnil so závermi vyššieho súdneho úradníka, pre ktoré exekúciu zastavil, a rozhodol tak v súlade s príslušnou právnou úpravou.

5. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd pochybil, ak najskôr vydal poverenie na vykonanie exekúcie a potom aj bez návrhu exekúciu zastavil pre formálne podmienky exekučného titulu (rozhodcovské uznesenie). Okresnému súdu vyčíta, že mu neposkytol možnosť doplniť rozhodcovské uznesenie o rozhodcovský rozsudok vydaný podľa § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní. Sťažovateľovi taktiež nie je zrejmé, z akého dôvodu ho okresný súd zaviazal na zaplatenie trov exekúcie, keďže jej zastavenie nezavinil. Sťažovateľ tiež uviedol, že mu týmto vznikla škoda v celkovej sume 215,58 € (odmena súdneho exekútora v sume 36 € a trovy právneho zastúpenia povinnej v sume 179,58 €).

6. Podľa sťažovateľa je však rozhodujúce posúdenie, či môže byť rozhodcovské uznesenie za nezaplatené rozhodcovské poplatky vydané podľa zákona o rozhodcovskom konaní exekučným titulom. Sťažovateľ v rámci tejto námietky uvádza tri možnosti judikovania pohľadávky, t. j. možnosť judikovania pohľadávky výlučne rozhodcovským rozsudkom (záver okresného súdu) alebo by mohla byť judikovaná aj rozhodcovským uznesením (tvrdenie sťažovateľa), alebo by mohla byť judikovaná aj rozhodcovským rozsudkom, alternatívne rozhodcovským uznesením. Zároveň uvádza, že nesúhlasí s požiadavkou okresného súdu, aby rozhodcovské poplatky boli vždy judikované výlučne

rozhodcovským rozsudkom. Názor okresného súdu, podľa ktorého sa rozhodcovské uznesenie nemôže stať exekučným titulom, pretože nemôže nadobudnúť vykonateľnosť, považuje za reštriktívny a právne i logicky neudržateľný.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že pri svojom návrhu na vykonanie exekúcie postupoval v súlade s § 29, § 38 ods. 2, § 35 a § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní s primeraným použitím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Tvrdí, že zákon o rozhodcovskom konaní nikde priamo neuvádza, ako si má rozhodcovský súd uplatňovať rozhodcovské poplatky proti účastníkovi rozhodcovského konania. S poukazom na § 38 ods. 2 citovaného zákona vyjadruje presvedčenie, že rozhodcovské uznesenie má rovnakú procesnú hodnotu ako rozhodcovský rozsudok vydaný podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské poplatky sa potom uplatňujú rozhodcovským uznesením (§ 51 ods. 3) s primeraným použitím Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti ozrejmuje, že v zmysle § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej, z čoho vyvodzuje, že súd vždy predpisuje súdne poplatky uznesením, ktoré je následne exekučným titulom. Exekučným titulom za nezaplatené rozhodcovské poplatky preto môže byť aj rozhodcovské uznesenie.

8. Napokon sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti uvádza, že hoci nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že rozhodcovské uznesenie nemôže byť exekučným titulom, dodatočne požiadal rozhodcu o judikovanie nezaplateného poplatku aj rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD 228/2017 z 1. júla 2019 vydaným podľa § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní. Týmto bola odstránená prekážka, pre ktorú okresný súd nechcel uznať exekúciu sťažovateľa, a zároveň neexistoval dôvod na zastavenie exekúcie sťažovateľa.

9. V dôsledku arbitrárneho postoja okresného súdu k návrhom a argumentom sťažovateľa bolo podľa jeho názoru zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Arbitrárnosť a svojvôľu vidí v nesprávnom právnom posúdení veci, v porušení zákona

o rozhodcovskom konaní a Exekučného poriadku i v nesprávnej aplikácii inštitútov „rozhodcovské uznesenie“ a „rozhodcovský rozsudok“.

10. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nálež, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 uvedených práv napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľ domáha priznania náhrady škody spojenej so zmarením predmetnej exekúcie v sume 215,58 € a náhrady trov konania v sume 415,51 €.

11. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

II.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným

zákonem, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého súdu a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

20. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového

stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

24. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení exekúcie. Sťažovateľ vidí zásah do svojich práv v arbitrárnom postoji sudcu okresného súdu k jeho návrhom a argumentom, ktoré predostrel v rámci sťažnosti. Sťažovateľ presvedčený o relevantnosti svojich argumentov tak od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospel okresný súd.

25. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených práv, ktorých porušenie sa namieta.

26. Zákonný sudca okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu poukázal na závery vyššieho súdneho úradníka, ktorými odôvodňoval zastavenie exekúcie, a na ne nadväzujúc, pomerne vyčerpávajúco reagoval na námietky sťažovateľa predstreté v jeho sťažnosti.

27. Nosnou námietkou sťažovateľa bola vykonateľnosť rozhodcovského uznesenia ako exekučného titulu, ktoré obsahovalo jednak potvrdenie právomoci rozhodcu na rozhodnutie vo veci samej (výrok I) a tiež zaväzovalo povinnú k povinnosti uhradiť rozhodcovský poplatok vo výške 1 716 € za žalobnú odpoveď a námietky (výrok II).

Okresný súd vo veci konštatoval, že pokiaľ ide o výrok I rozhodcovského uznesenia, rozhodca dodržal formu rozhodcovského rozhodnutia (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní), pretože ten sa viaže na procesné podmienky konania, ktoré rozhodca môže vydať vo forme uznesenia.

28. Pokiaľ však išlo o druhý výrok rozhodcovského uznesenia, okresný súd uzavrel, že tento výrok je nevykonateľný. Vysvetlil, že zákon o rozhodcovskom konaní taxatívne vymedzuje, ktorým rozhodcovským rozhodnutiam priznáva vykonateľnosť [tuzemský rozhodcovský rozsudok (§ 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní) a predbežné opatrenie nariadené rozhodcovským súdom (§ 22c ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní)], avšak rozhodcovské uznesenie nemá povahu a náležitosti týchto rozhodnutí, pretože má len procesný charakter (§ 38 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Skutočnosť, že žiadne iné rozhodcovské rozhodnutie nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, pritom neodporuje ani § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku.

29. Ďalej okresný súd ozrejmil, že nerozporuje vznik alebo výšku nároku sťažovateľa na rozhodcovský poplatok za žalobnú odpoveď a rozhodnutie o námietkach, avšak za sporné považuje so zreteľom na vykonateľnosť exekučného titulu formu a okamih, keď rozhodca o tomto nároku rozhodol. Povinná sa podaním námietok (vrátane žalobnej odpovede) rozhodcovi procesne bránila v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní, a preto poplatky vyrubené rozhodcom je potrebné považovať za účelne vynaložený náklad, t. j. za trovy rozhodcovského konania (§ 29 zákona o rozhodcovskom konaní).

30. Keďže okresný súd považuje rozhodcovské poplatky za trovy, v zmysle § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní o nich rozhoduje rozhodca rozhodcovským rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej alebo samostatným rozsudkom vydaným po rozsudku vo veci samej. V oboch prípadoch zákon viaže rozhodnutie o trovách na rozhodcovský rozsudok, ktorému podľa § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní priznáva možnosť nadobudnutia vykonateľnosti. Na základe uvedeného okresný súd zhrnul, že výrok II rozhodcovského uznesenia nie je vykonateľný, pretože rozhodovanie o trovách konania je viazané na formu rozsudku, nie na formu uznesenia, ktoré má procesnú povahu.

V nadväznosti na to skonštatoval, že v konaní nastali také skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, čím došlo k naplneniu dôvodu na zastavenie exekúcie.

31. Okresný súd okrem toho poukázal i na § 8 prílohy č. 1 k rozhodcovským pravidlám, z ktorého je zrejmé, že pokiaľ účastník konania nezaplatí rozhodcovský poplatok (k čomu došlo aj v kauze sťažovateľa), rozhodcovský súd mu na základe výzvy poskytne sedemdnňovú lehotu na jeho zaplataenie a následne až po vynesení rozsudku sa bude poplatok vymáhať. Rozhodcovské pravidlá teda priamo upravujú postup v prípade, ak účastník konania nezaplatí rozhodcovský poplatok, a pritom postup zvolený sťažovateľom (vydanie rozhodnutia o rozhodcovskom poplatku ešte pred meritórnym rozhodnutím vo veci a k tomu vo forme rozhodcovského uznesenia) sa okresnému súdu v kontexte už spomenutého javil ako rozporný nielen so zákonom, ale aj s rozhodcovskými pravidlami.

32. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia okresného súdu odôvodňujúca zastavenie exekúcie zodpovedá príslušným ustanoveniam Exekučného poriadku a zákona o rozhodcovskom konaní. Z namietaného uznesenia okresného súdu nevyplýva svojvoľa alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Práve naopak, okresný súd poukázal i na cieľ zákonodarcu, ktorý určil (aj) pre rozhodovanie o trovách konania formu rozhodcovského rozsudku, dôvodiac možnosťou preskúmania takéhoto rozhodnutia na základe žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V opačnom prípade by bolo rozhodnutie o trovách konania absolútne nepreskúmateľné. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, a pritom právny názor okresného súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

33. Ústavný súd preskúmal i opodstatnenosť jednotlivých námietok sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti, s ktorými sa okresný súd údajne nevysporiadal, resp. vysporiadal svojvoľne. Na námietku sťažovateľa o tom, že okresný súd pochybil, ak najskôr vydal poverenie na vykonanie exekúcie a následne aj bez návrhu zastavil exekúciu, reagoval okresný súd v tom zmysle, že exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je

vykonateľný po formálnej i materiálnej stránke. Ak je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorý nespĺňa tieto požiadavky, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (R 58/1997).

34. K poukazu sťažovateľa na subsidiárne použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v rozhodcovskom konaní okresný súd uviedol, že subsidiarita použitia predmetného zákona sa vzťahuje len na tie prípady, ktoré zákon o rozhodcovskom konaní neupravuje (§ 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní). V konkrétnom prípade zákon o rozhodcovskom konaní upravuje postup pri rozhodovaní o trovách rozhodcovského konania (§ 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní), v dôsledku čoho nemožno na daný prípad použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku.

35. Sťažovateľ napokon v ústavnej sťažnosti prezentoval názor, že nezavinil zastavenie exekúcie, a preto nerozumie, z akého dôvodu ho okresný súd zaviazal k povinnosti zaplatiť trovy exekúcie v celkovej sume 215,58 €. Sťažovateľ preto žiada priznať túto sumu nálezom z titulu náhrady škody. Na túto námietku dalo odpoveď už uznesenie vyššieho súdneho úradníka (potvrdené napadnutým uznesením okresného súdu), v zmysle ktorého sťažovateľ ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie neoprávnene v dôsledku nevykonateľnosti exekučného titulu, teda išlo o dôvod, ktorý možno v zmysle § 199d ods. 2 Exekučného poriadku pričítať sťažovateľovi. Sťažovateľ totiž *„podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie na seba procesné riziko, že nebude v exekúcii úspešný (povinný sa úspešne bude brániť alebo súd z úradnej moci zistí také skutočnosti, ktoré bránia výkonu exekúcie), pričom ak súd zistí dôvody, ktoré možno oprávnenému pričítať (neoprávnenosť podania návrhu na vykonanie exekúcie) zaviazá oprávneného na náhradu vzniknutých trov...“*.

36. Sťažovateľ tiež namietal, že vydaním rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD 228/2017 z 1. júla 2019 (právoplatným a vykonateľným 15. júla 2019) podľa § 34 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorým bola judikovaná pohľadávka sťažovateľa týkajúca sa nezaplatených rozhodcovských poplatkov, mal byť odstránený dôvod zastavenia exekúcie. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že rozhodcovský rozsudok z 1. júla

2019 bol už vydaný po skončení exekúcie, ktorá bola právoplatne zastavená 18. júna 2019 (deň nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu). Zároveň ústavný súd konštatuje, že ak by rozhodcovský rozsudok bol vydaný ešte počas exekúcie, ani táto skutočnosť by nemala vplyv na rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd totiž vydal poverenie na vykonanie exekúcie na základe predloženého exekučného titulu, ktorým bolo rozhodcovské uznesenie. Podľa názoru ústavného súdu nie je možné v prebiehajúcej exekúcii predložiť ďalší exekučný titul, t. j. *de facto* žiadať exekučný súd o doplnenie poverenia na vykonanie exekúcie o ďalší exekučný titul.

37. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne, celkom zjavne neodôvodnené alebo za extrémne porušujúce sťažovateľom v bode 1 označené práva. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd dostatočným spôsobom vysvetlil svoje závery, a preto ústavný súd s úvahami okresného súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným.

38. Sťažovateľ pred ústavným súdom opätovne zopakoval námietky, ktoré boli predmetom preskúmania okresným súdom na základe ním podanej sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, a teda ústavná sťažnosť je iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu.

39. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým uznesením okresného súdu tiež poznamenáva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

40. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

41. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu